ECOURI LA... VOLEIUL SUB REFLECTOR

„Voleiul sub reflector" a stîrnit ecou și în rîndurile cavalerilor fluierului. Lucru pe deplin justificat. Pe adresa redacției a sosit de curînd materialul lui COSTIN MUȘAT, pe care îl publicăm în pagina de față.

Desigur, pentru prietenii mai apropiați ai jocului cu mingea peste plasă, numele nu este de loc nou. Pentru cei mai tineri, însă, ne-am gîndit că e utilă o scurtă prezentare a arbitrului constănțean.

Inginerul Costin Mușat — azi director al PRESAGEN Constanța — a îndrăgit acest frumos sport de pe vremea cînd era elev de liceu, practicîndu-l apoi în anii de facultate și după aceea la Constanța. Dar, Costin Mușat s-a afirmat în volei ca arbitru. S-a remarcat mai întîi în conducerea meciurilor din țară. După aceea, pentru calitățile sale, în urmă cu mai bine de 5 ani, a fost promovat în corpul arbitrilor internaționali, fiind apreciat peste granițe. Ca o confirmare a valorii sale de conducător de joc, inginerul Costin Mușat a fost invitat să conducă jocuri la mari competiții internaționale: campionatele mondiale din Brazilia (1960) și Cehoslovacia (1966), la campionatele europene găzduite de țara noastră (1963) și cele desfășurate în Turcia, anul trecut. **Mai adăugăm că arbitrul român a condus meciuri în cîteva ediții ale „Cupei campionilor europeni".**

Iată spicuiri dintr-o carte de vizită care îl recomandă, credem, suficient pe arbitrul Costin Mușat.

Aș vrea să precizez de la început că nivelul voleiului masculin din țara noastră nu este în declin. Mai degrabă este vorba de o menținere pe aceeași linie, cu timide progrese în confruntările interne și internaționale. Unele din cauze au fost expuse în editorialul **„Apatie la fileu"** și în materialele publicate în pagina **„Voleiul sub reflector"**.

Semnalez și eu cîteva din aspectele legate de tema abordată, aspecte remarcate la diverse competiții din țară și din străinătate.

Pregătirea precompetițională

După cum se cunoaște, lotul național masculin participă totdeauna la pregătiri în comun înainte de disputarea unei competiții internaționale importante (campionate europene, campionate mondiale, Jocuri Olimpice).

Mulți au spus că la Istanbul, de exemplu, jucătorii au fost supraantrenați. Alții au afirmat că în 1960 la Rio de Janeiro echipa n-a atins maximumul de formă. Mereu s-au găsit fel de fel de explicații, împărțindu-se răspunderea între antrenori, medici, diverși jucători, ba chiar conducători sau arbitri proprii.

Consider, însă, că explicația slabei comportări a lotului național masculin în competițiile mari trebuie căutată în primul rînd în perioada mult prea îndelungată de pregătire în comun. Am în fața fotografia „6"-lui pe care lotul îl folosea în turneul final al campionatului mondial din Braziliia: Roman, Miculescu, Cherebețiu, Derzei, Nicolau, Drăgan. Pe banca rezervelor erau Păunoiu (în mare formă), Corbeanu (ușor accidentat), Ferariu, S. Mihăilescu, Rusescu și Pavel. Nici chiar cu această echipă, greu de egalat cînd în ceea ce privește valoarea ei, nu s-a cucerit titlul mondial. Dar nu din cauza formei întîrziate.

Este cunoscută componența lotului care ne-a reprezentat la recentele europene de la Istanbul. Cred că, doar cu mici excepții, era tot ceea ce avea mai bun voleiul masculin românesc. Nu numai că echipa n-a mers la titlu așa cum i se ceruse, dar comportarea i-a pus pe gînduri chiar și pe simpatizanții străini ai voleibaliștilor noștri.

Am ales aceste două participări pentru că ele sînt cele mai elocvente în intenția noastră de a demonstra efectul negativ al pregătirilor comune, prelungite.

După cum se cunoaște, lotul se compune din jucători cu un ridicat nivel intelectual, cu reale posibilități materiale, rezultatul muncii lor profesioniste. Ei sînt agasați 3—4 luni cu un program de circ, sînt nevoiți să se suporte reciproc, zi de zi, să se despersonalizeze, în joc să se sudeze moral, prin plăcerea unui timp oarecare — infinit mai scurt, petrecut doar în terenul de joc.

Pregătirea în comun nu se face pentru a repeta la infinit pasa la fileu, să zicem, sau atacul, sau alte procedee. Trebuie pornit de la considerentul că toți componenții au trecut examenul posibilităților proprii atunci cînd au fost selecționați. Aceste repetări duc la tocire psihică, la plictiseală, la considerarea antrenamentului ca pe un adevărat calvar și toate astea la un loc se simt în timpul competiției, se văd în lipsa poftei de joc. Jucătorii se feresc să spună aceste adevăruri deschis, fiindcă s-a găsit totdeauna cineva gata să-l taxeze pe îndrăzneț drept recalcitrant și să-l scoată din lot, sau pentru că interese personale meschine i-au împiedicat s-o facă.

Școala românească există?

S-a vorbit mult despre diverse școli în volei, despre diverse sisteme de joc care caracterizează echipele cîtorva națiuni. Știm că sovieticii sînt renumiți prin jocul în forță (în ultima vreme), că cehii afișează mereu un joc economic, inteligent, că japonezii excelează în jocul acrobatic, în viteză, combinativ etc.

Despre lotul nostru național se spune că se evidențiază printr-o îmbinare a tuturor sistemelor de joc de mai sus. Băieții noștri joacă și în forță și cu combinații subtile și economic și chiar acrobatic uneori.

Am arbitrat de multe ori în străinătate jocuri de antrenament între două formații ale lotului. Totdeauna a fost o încîntare să le urmăresc. Spectatorii aflați întîmplător în sală, reporterii, oficialii, spuneau totdeauna că în fața unui astfel de joc nu poate rezista nici o echipă! Dar astfel de echipe au existat, unele ne-au și învins. Motivul? Atunci cînd echipa intră în impas ea uită de școala românească, abandonează jocul nostru specific și face apel imediat la formule bătrînești — depășite, arhicunoscute: 1—2 pase, a treia minge dincolo de plasă... Atît!

La Istanbul sovieticii ne-au învins cu un joc bazat pe caracteristicile școlii românești, lucrul acesta petrecîndu-se aidoma și la turneul precompetițional de la Cluj. Concluzia? Să nu renunțăm la bazele școlii românești, să le cultivăm mai bine în competițiile interne, să le aplicăm totdeauna și cu curaj și cu consecvență în confruntările internaționale.

Antrenorul lotului și selecția

S-a împămîntenit la noi sistemul de a încredința lotul reprezentativ antrenorului a cărui echipă cîștigă un campionat, sau care dă cel mai mare număr de jucători naționalei.

Este nevoie să demonstrăm că am avut și avem antrenori de certă valoare? Să nu uităm că, numai în ultima vreme, antrenorii români au fost solicitați în multe țări străine: Nicolae Sotir (Turcia și Franța), Nicolae Murafa (Turcia), Gabriel Cherebețiu (Mexic), Horațiu Nicolau (Belgia), Davila Plocon (Italia). Alături de aceștia s-au făcut apreciați prin rezultatele echipelor lor, Sebastian Mihăilescu, Jean Ponova, Florin Balaiș, Tică Tănase etc.

În cadrul federației de volei avem un antrenor federal. După cîte știu acesta își are sarcinile sale bine precizate dar, oricum, el nu se ocupă direct de pregătirea lotului național, pentru aceasta fiind desemnat un antrenor principal și unul secund, după criteriile de mai sus.

Sînt frecvente cazurile cînd unii jucători au reținere în pregătire tocmai fiindcă au impresia că sînt nedreptățiți de antrenor care își protejează jucătorii proprii. Firește, uneori supărarea acestor jucători este justificată. Alteori, însă, afirmațiile sînt gratuite. Dau un exemplu: ce să facă Puiu Mihăilescu cînd în lotul de la Istanbul avea 8 dinamoviști și cînd datorită unor împrejurări bine justificate era nevoit ca în „6"-le din teren să aibă 5 sau chiar 6 dinamoviști?

N-ar fi normal ca în afară de antrenorul federal (care împreună cu colegiul de antrenori să se ocupe de asigurarea unei asistențe calificate în pregătirea lotului) să existe un antrenor național care să nu aparțină nici unui club? El, cu ajutoarele de mai sus, s-ar ocupa de selecție, de alcătuirea programelor de pregătire, de antrenamentele lotului național. Cred că în această formulă nu ar mai exista discuții și motive de suspiciune. Cred că astfel s-ar putea renunța la actualul antrenor secund care mai totdeauna este folosit pentru rezolvarea problemelor administrative și nu pentru procesul de instruire.

Sistemul competițional intern

După fiecare competiție de anvergură în care reprezentativa noastră s-a comportat bine, federația de volei (cred că și altele fac la fel) găsește prilejul cel mai prielnic spre a solicita aprobarea unor inițiative care să desăvîrșească, chipurile, succesul recent obținut. După locul II la Praga în 1966 (la mondiale) s-a înființat divizia B, lărgită. Noroc că la Istanbul n-am cucerit titlul european (mai bine zis nu l-am recucerit), altfel poate că în campionatul 1967/1968 am fi avut și... divizia C!

Dar, să vedem ce aport a adus divizia B la desăvîrșirea succesului obținut la Praga sau la europenele de la București. S-a văzut la Istanbul, se vede și din sălile goale...

Divizia B s-a desfășurat într-un anonimat crunt. Am arbitrat în noiembrie un joc la Brăila și în sală erau cîțiva copii de la o școală profesională (intrați gratuit) și maximum 10 spectatori din care plătiseră numai 3!? Asociația sportivă organizatoare a cheltuit 400 lei pentru baremurile celor 2 arbitri. Despre nivelul jocului, ce să mai vorbim! La fel este și la Constanța la un meci de B și probabil în multe alte orașe. Remarc faptul că în ciuda regulii stabilite de F.R.V., de a avea cîte 3 sportivi în lot care sînt născuți după anul 1946, divizia B s-a transformat într-un azil de bătrîni care nu mai fac față la A. Poate afirmația nu privește toate echipele, dar în general reflectă realitatea.

Sistemul competițional de performanță (diviziile) cît și cel de calificare au lacune și în ceea ce privește durata. Sînt atît de scurte și ocupă atît de puțin timp într-un an încît nici nu știi cînd au trecut.

În orașele unde există săli (puține cîte există), se desfășoară campionatele de calificare în timpul iernii. Grosul celor ce iubesc acest sport și iau parte la calificare sînt nevoiți să participe la jocuri afară, în foarte scurta perioadă de timp prielnic ce se poate prinde primăvara. Calificarea nu durează în mod real pentru marea masă de voleibaliști mai mult de o lună și jumătate, maximum două. După care urmează o pauză de 10 luni pînă la noul campionat de calificare. Deci, unde și cînd să fie depistat și crescut schimbul de mîine? Îmi aduc aminte că la Constanța, în perioada 1949—1953, participau anual peste 40 de echipe la campionatul de calificare care dura din mai și pînă în septembrie, existînd în oraș peste 20 de terenuri de volei. Azi avem doar 2 terenuri în aer liber și 2 săli de sport folosite și de alte sporturi.

În aceste condiții este normal că avem în țară maximum 4 echipe masculine de valoare. Chiar și acestea, cu unele excepții, au loturi de jucători pregătiți în alte asociații. Se găsesc din ce în ce mai greu elemente tinere, cu perspective, fiindcă ascestora nici nu li se acordă atenția cuvenită. Deunăzi era criticat în ziar antrenorul echipei feminine Farul, prof. I. Takacs, în legătură cu lotul redus de care dispune. Focul criticii trebuie îndreptat, cred, către conducerea clubului Farul care a avut și are antrenori cu jumătate de normă pentru echipele de juniori și junioare. Care este rezultatul muncii lor? Se vede din loturile restînse ale ambelor echipe în care nu activează tineri crescuți în propria casă. Dacă exemplul acesta ar fi caracteristic numai Constanței încă n-ar fi nimic. Dar problema este acută în toate centrele.

Publicul nu mai umple sălile ca în trecut. Explicația rezidă atît în nivelul necorespunzător al inițiaților, dar și într-un fel de blazare a fostilor fervenți spectatori. La București publicul a devenit extrem de pretențios. Nu-l mai interesează jocurile obișnuite, ci numai cîteva, cele mai importante din divizie, sau din cadrul „C.C.E." La turneul final masculin din primăvara anului 1967 sălile au fost goale, dar dacă acesta ar fi fost organizat la Cluj, la Constanța, sau în orice oraș din provincie totul s-ar fi transformat într-o adevărată sărbătoare, cu săli luate în asalt de spectatori.

★

Redresarea voleiului românesc s-ar putea realiza cu puțină străduanie și cu consultarea unui larg grup de specialiști, sportivi, arbitri, antrenori. Organizarea unei acțiuni susținută și de măsuri ar readuce voleiul din nou în actualitate.

Costin MUȘAT
Constanța

La Școala sportivă din Buzău

CINE VA COMPLETA VITRINA CU TROFEE?

În 1957, cînd a fost înființată Școala sportivă din Buzău, baza materială pe care o avea la dispoziție se rezuma la o sală de gimnastică și la o curte, neamenajată însă. După un an, în 1958, ca director al școlii sportive a fost numit profesorul de educație fizică Adrian Ionescu. Acest entuziast animator al sportului, bun gospodar, a început să desfășoare o activitate laborioasă, fiind intens sprijinit de conducerea Liceului „B.P. Hasdeu" (director Constantin Ghigulescu), unde învață majoritatea elevilor. Înconjurați și de alți inimoși, bizuindu-se pe sprijinul unui puternic comitet de părinți și găsind și înțelegerea organelor locale, ei au reușit să realizeze lucruri deosebite.

Astăzi, după atîția ani, în incinta școlii poate fi admirat un frumos micro-complex sportiv: teren de handbal cu instalație de nocturnă (!), care a găzduit și un meci internațional; două terenuri de volei și unul de baschet; alt teren de handbal pentru antrenament. Începerea în care erau depozitate cuferele elevilor interni a devenit, de curînd, o modernă sală de gimnastică, dotată cu tot utilajul necesar. La începutul anului școlar în curs s-a dat în folosință o pistă de atletism cu sase culoare; cîte două de 60, 80 și respectiv 100 de metri. Directorul școlii sportive, tov. Ad. Ionescu, ne împărtășea părerea că acum conducerea intenționează să depună toate diligențele pentru construirea unui bazin de înot. Sîntem convinși că și acest proiect va fi transpus în viață.

SUCCESELE JOCURILOR SPORTIVE

Dacă pentru asigurarea locurilor de antrenament și competiții s-au făcut eforturi lăudabile, să vedem acum și realizările obținute pe planul performanțelor sportive. Din notanul celor înregistrate de-a lungul deceniului de activitate le vom nota doar pe cele mai reprezentative.

Echipele de volei băieți și handbal fete au cucerit titlul de campioană republicană de juniori în 1963, iar echipa de handbal băieți a recoltat un frumos buchet de succese, cîștigînd campionatul republican de juniori (1966), campionatul republican școlar (1962 și 1966) și campionatul școlilor sportive (1965). Considerăm că sînt performanțe meritorii, avînd în vedere și faptul că Școala sportivă din Buzău este una din cele mai mici din țară. În cele cinci secții (atletism, gimnastică, handbal, volei, fotbal), lucrează numai 13 profesori, cu 384 de elevi și activitatea depusă pînă acum ne face să apreciem că această școală sportivă prezintă, în ansamblu, un bilanț favorabil. Întrînd, însă, în amănunte, vom remarca o inegalitate în aportul adus vitrinei de trofee: titlurile republicane cucerite, cupele și medaliile aparțin doar jocurilor sportive, mai precis echipelor de handbal și volei (secția de fotbal s-a înființat de-abia în toamna trecută). Sporturile individuale — atletismul și gimnastica — nu și-au semnalat deocamdată prezența decît foarte puțin. Gimnastica a adus o singură diplomă, pentru locul VI la campionatul republican de juniori, iar atleții s-au clasat de patru ori pe locurile II—III ale campionatului școlilor sportive. În ce privește însă posibilitățile imediate de îmbunătățire a rezultatelor, s-ar părea că...

...VIITORUL APARȚINE SPORTURILOR INDIVIDUALE

Paradoxal, dar această părere este izvorîtă din realitate. Deși echipele de jocuri sportive au realizat, în anii trecuți, succese mai mari, actualmente ele trec printr-o perioadă de declin. Avînd un număr mic de cadre didactice, școala sportivă s-a orientat inițial spre selecționarea și pregătirea elevilor admiși în clasa a VIII-a, adică în primul an de liceu. Începînd însă cu anul școlar 1964—65 s-a trecut, după cum știm, la învățămîntul general de 8 ani. Or, selecționarea elevilor din clasa a IX-a, deci trecuți de 15 ani, nu mai concorda cu principiile specializării timpurii. Și, totul a fost luat de la început, trecîndu-se la selecționarea copiilor din clasa a V-a, deci mai mici de 12 ani. Aceasta necesită o perioadă mai îndelungată de pregătire, iar roadele se vor vedea de-abia peste 3—4 ani. Atunci însă, se vor putea obține succese mai mari decît cele de pînă acum.

Din considerente de ordin pedagogic și metodic, la gimnastică și atletism acest principiu se aplica cu mult înainte, astfel că astăzi, perioada de rodare este pe sfîrșite. Tocmai așa se explică de ce primele lor rezultate au apărut abia în 1967, iar pentru 1968 speranțele buzoiene sînt îndreptate, în special, către aceste ramuri de sport. Atletismul, spre exemplu are cîteva speranțe: Grigore Stratone (16 ani) 38,98 m la disc, Nae Oprișan (16 ani) 1,78 m la înălțime, și Angela Nițu (15 ani) 11,98 m la greutate. Pentru pregătirea atleților merită evidențiat prof. Gică Tudorie, ca și mai tînărul său coleg (doar de un an la școala sportivă), prof. Paul Voica. La gimnastică, printre cei care contribuie la ridicarea măiestriei sportive a elevilor se numără și profesorul Ștefan Popescu. Preocuparea și tactul pedagogic de care dă dovadă acest tînăr cadru didactic ne-au impresionat. Într-o lecție am văzut o întreagă grupă de copii — între 10 și 12 ani — efectuînd rondă-flic și rondă-salt, elemente acrobatice de dificultate.

Se speră ca în 1968 sporturile individuale să-și aducă primele contribuții mai substanțiale la vitrina cu trofee.

B. LUNCANU

Panoramic sportiv

(Urmare din pag. 1)

vitatea sportivă competițională a orașelor și regiunilor. Pentru azi, relatări din Baia Mare. Pe dealul Florilor — faza orășenească a campionatului republican de schi-fond. Pregătiri intense, start populat. Febrilă activitate în centrele de inițiere: pe patinoarul tineretului, pe dealul din cartierul Săsar...

★

De pe pîrtii și patinoare, în sălile de sport. Program ceva mai redus. Pauza baschetbalistică se resimte. Ca și cea a echipelor masculine de volei. Ne așteaptă un „relache" și în campionatul feminin, dar duminică vom urmări cîteva meciuri interesante. Le dorim de o calitate care să ne facă să așteptăm cu nerăbdare reluarea competiției (în februarie).

Totuși, panoramicul semnalează destule întreceri atractive. Sezonul atletic de sală a început să devină cu adevărat un SEZON. Din nou, sîmbătă și duminică, două concursuri rezervate juniorilor. Continuitatea în activitatea competițională de sală la atletism poate să rezolve, după părerea noastră, multe din problemele atletismului. Și este bine că s-a început cu juniorii. Dar, să nu-i uităm și, mai ales, să nu-i... absolvim pe seniori!

La fel de interesante și utile întrecerile tinerilor scrimeri și handbaliști.

★

Sîmbătă seara... emoții! La Zagreb, polonștii de la Dinamo susțin prima manșă a finalei „C.C.E." în compania campioanei Iugoslaviei — formația, după cum se știe, deosebit de experimentată și redutabilă — Mladost. Ce-ar fi să nu ne oprim, da data aceasta, la marginea... bazinului? Greu, foarte greu, dar posibil.

Duminică, reeditarea emoțiilor: Suedia — România, primul joc de calificare pentru campionatul mondial feminin de handbal. Duelul de la semicercul sălii din Upsala poate fi hotărîtor în tentativa, atît de dorită și de așteptată, pe care „7"-le nostru și-a propus-o în anul mondialelor. Sperăm într-un succes, pe care-l dorim apoi confirmat în meciul retur de la București.

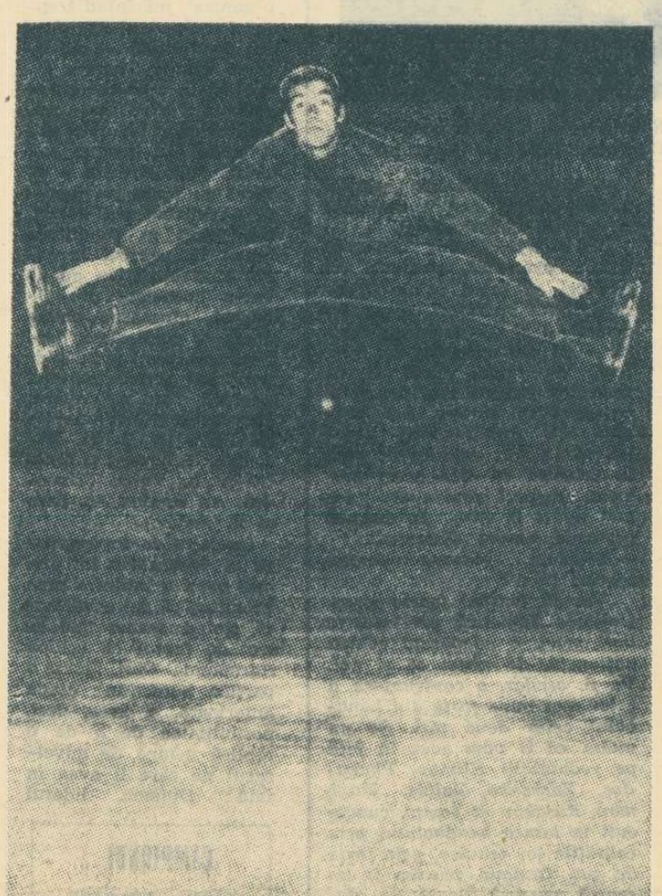

Marcel Comanici pare bine „încălzit" pentru finale

Foto: N. Aurel

★

Sezonul competițional cuprinde, cum vedem, tot mai multe puncte de atracție, derbiuri interesante, finale de campionat, importante confruntări internaționale.

De ce, însă, preocuparea se îndreaptă aproape peste tot numai spre ceea ce se numește activitate competițională OFICIALĂ? De ce în București și în multe regiuni nu se mai organizează întreceri de lupte, gale de box, demonstrații sau concursuri de gimnastică, competiții de haltere ș. a.? Au obosit, oare, unii activiști din organele sportive locale? S-au încheiat, sau se vor încheia, unele campionate și competiții în care sînt angrenați sportivii de frunte — destul de puțini — dar asta nu înseamnă în nici un caz că s-a încheiat activitatea din sporturile respective. Așteptăm...

Din poșta inimii

MAGAZINUL CU ARTICOLE SPORTIVE DIN FOCȘANI...

...a cunoscut în aceste zile o mare afluență de cumpărători atît localnici cît și din comunele apropiate.

Vitrina, bogată și frumos aranjată, atrage privirile celor care vor să se bucure de atracțiile sezonului rece. Schiuri și patine, bocanci și mănuși, pulovăre și fulare, în sfîrșit tot ce este necesar pentru a încerca plăcerea petrecerii timpului liber pe pîrtiile de zăpadă.

Al. Sîrbu

SECȚIE DE BOX LA HAȚEG

În urma inițiativei conducerii asociației sportive Progresul din Hațeg a luat ființă, de curînd, prima secție de box din acest oraș. Secția cuprinde pentru început 15 pugiliști, care se antrenează de trei ori pe săptămînă sub conducerea lui Eugen Weidinger.

Cu cîteva zile în urmă cei mai bine pregătiți dintre acești tineri boxeri au fost prezentați publicului hațegan, în cadrul unei gale demonstrative. S-au evidențiat la prima lor apariție publică I. Zgîrcea, P. Sasu, Gh. Petrescu, L. Ciurea și H. Melințoni.

N. Sbuchea

PLANURI PE '68 LA CEAHLĂUL

În primele zile ale anului am stat de vorbă cu tov. Nicolae Arhire, președintele C. S. Ceahlăul Piatra Neamț, pentru a afla care sînt obiectivele clubului pe 1968. Primul punct al discuției noastre a fost fotbalul. Poate va surprinde pe mulți, în special pe ieșeni, dar Ceahlăul vizează anul acesta atingerea unei mari performanțe: ocuparea locului I în seria I a diviziei B și deci promovarea în divizia A! În cel mai rău caz locul II în serie, ne spune președintele clubului.

Despre atingerea acestui obiectiv mi-a vorbit și antrenorul echipei, Mircea Crețu. *„Ne vom pregăti temeinic pentru retur, vom practica un fotbal modern, vom întări echipa cu cîțiva jucători tineri de mari perspective, ca de exemplu, Codreanu, Călugărița și Hacman".*

— Un alt proiect — mai ușor de realizat, după mine, decît cel al echipei de fotbal — este readucerea formației de volei în prima categorie a campionatului republican feminin, unde a activat în 1966. Într-adevăr, profesoara Maria Săvinescu, antrenoarea voleibalistelor, muncește cu multă pasiune și conștiinciozitate cu fetele și rezultatele n-au întîrziat să apară. Echipa Ceahlăul ocupă locul I în seria a III-a a diviziei B, practică un joc frumos și eficace avînd, deci, toate șansele de promovare.

Dintre obiectivele privind îmbunătățirea bazei materiale a activității sportive am reținut: darea în folosință a unei săli de sport în care se va putea practica handbalul, voleiul și unele probe atletice, de asemenea, se va lucra, imediat ce timpul va permite, la reamenajarea stadionului și anume: regazonarea unor porțiuni ale terenului de joc, mărirea capacității tribunei și amenajarea unui al doilea teren de antrenament etc.

C. Nemțeanu

Învingătoare ieri, Dinamo și Steaua se întîlnesc azi într-un meci decisiv

(Urmare din pag. 1)

priză ambele formații jucînd cu gîndul la partidele de azi, al căror rezultat este decisiv atît pentru Steaua, cît și pentru Avîntul Miercurea Ciuc. Scor final: *16—2 (3—0, 5—1, 8—1)* pentru Steaua, prin punctele înscrise de *Ștefanov (4), Bucur (2), Varga (2), G. Szabo (2), Gheorghiu (2), Calamar, Biro, Ionescu, Peter*, respectiv *Balint (2)*. Au condus *N. Turceanu* și *C. Sgîncă*.

★

O dată încheiate aceste partide, pe agenda celei de-a doua „manșe" a campionatului nu a mai rămas decît o singură filă albă. Ea se va completa astăzi, pe măsură ce se vor disputa jocurile cuprinse în programul ultimei etape, fără discuție, cea mai importantă dintre toate. Importantă, pentru că de această dată se vor afla față în față cele mai bune echipe de hochei din țară: *Dinamo* (cu un avans de două puncte) și *Steaua*; pentru că, în deschidere, se întîlnesc două formații în evident progres, ocupante ale locurilor imediat următoare, *Avîntul Miercurea Ciuc* (III) și *Agronomia Cluj* (IV) și, în sfîrșit, pentru că dimineața este programat derbiul codașelor: *Petrol Geologie — Avîntul Gheorghieni*.

Nu încape îndoială că cel mai important joc rămîne acela în care se înfruntă Dinamo și Steaua, în care vom avea prilejul să urmărim, aproape în totalitatea lor, pe membrii echipei reprezentative, ce se pregătește în vederea apropiatelor Jocuri Olimpice. Sînt, desigur, argumente suficiente ca să putem spera că întîlnirea ne va oferi numai satisfacții!

Peisaj de iarnă...

Foto: O. Cabana

Dacă marchezi, nu mai pleci viu

Acum, cînd puse la iernat echipele așteaptă să se mureze dînd naștere unor noi talente, cînd metodiștii, privind viscolul de afară, imaginează scheme noi, iar suporterii bigoți se închină sfîntului Pele rugîndu-l să-și pogoare harul asupra vedetelor lor preferate, ne gîndim cu duioșie la martirii fotbalului din anul trecut. Numai cine n-a fost niciodată în deplasare, numai cel care n-a văzut pașnicele orașe-gazdă transformîndu-se în jungle pentru adversar, nu va înțelege încercările prin care trec așa-numiții „oaspeți".

Din păcate, martirii fotbalului n-au o ierarhie bine stabilită și canonizarea lor e departe de a fi pusă la punct. Ei n-au intrat în legendă ca sfîntul Iona cel din burta chitului (balenă, N. A.) și nici ca proorocul Daniil aruncat în groapa cu lei. De-a lungul firavei lor existențe ei nu s-au ridicat nici măcar pînă la înălțimea sfîntului Francisc de Assisi, mulțumindu-se să înghită pe tăcute pumni în ceafă, palme și picioare și să fie scuipați în ochi.

Dar, evident, nu orice lovitură te transformă într-un martir și socotim că e timpul să se introducă ierarhia și în acest domeniu și să se respecte cerințele canonizării.

Nu putem, în sfîrșit, compara durerea rezervelor Feher și Suciu, ale aceleiași echipe, bătuți numai cu pumnul, cu suferințele lui Pinzaru (Minerul Baia Mare) căruia o gorilă a parcului zoologic din Gherla, travestită în spectator, i-a aruncat un clopot în cap, după meci.

DAR, DE FAPT...

Căci nu se pot compara chinurile arbitrului Ștefan Patkés, scuipat de jucătorii echipei Recolta din Buteni, la Buteni (în meciul acestora cu Unirea Oradea) cu chinurile echipei Chimia Făgăraș, închisă la Strehaia într-un vestiar fără geamuri, fără apă de băut, și bătută mărunțel și îndesat pe la colțuri, sub privirile inveselite ale oamenilor de ordine și ale milițienilor din localitate.

Nu-i putem, în sfîrșit, considera martiri pe toți jucătorii și suporterii călcați pe bătături, înjurați de mamă sau amenințați cu bătaia în surdină și fără martori.

Pentru acordarea titlului oficial de „martir al sportului" (instituție la constituirea căreia federația de specialitate contribuie de mulți ani prin măsurile hotărîte și eficiente pe care le ia) se impune ca pretendenții:

1. Să înainteze o cerere tip, vizată de medicul legist.

2. Să prezinte contuzii originale *(vezi cele de „tip clopot")*.

3. Să anexeze o bandă de magnetofon cu amenințări de tipul: „Dacă marchezi gol, nu mai pleci viu".

4. Să fi fost scuipați abundent și în public.

5. Să aibă efectuat cel puțin un pelerinaj la Gherla, Buteni, Strehaia sau orice altă localitate în care primirea oaspeților sportivi se face după codul Vînătorilor de capete și al campionilor scuipatului la țintă mișcătoare.

Credem că numai astfel sportivul martir va căpăta locul ce i se cuvine și nu va mai fi supus, în afara chinurilor pomenite și aceluia de nesuportat, al anonimatului.

Camil BACIU